

Og når vi ønsker at forbedre samfundets velfærd, så må vi også være parate til at tage ansvaret for at slippe af med den møllesten om halsen for økonomisk politik, som gældens rentebyrde er.

Jeg tror på, at vi i Danmark kan klare det. Med et Danmark i fremgang kan vi klare det. Med et Danmark i fremgang kan vi også sikre de kvalitetsforbedringer i sygehusvæsenet, for ældres omsorg, i børnepasningen og i uddannelsen, som vi har sat os for.

Regeringen har også sat sig ambitiøse mål for miljøet. Forureningsbekæmpelsen har fået et internationalt forpligtende sæt opgaver. Det ved enhver, men det er også en dansk foregangsopgave.

Jeg sagde i min indledning, at Danmark også har haft et forrygende år på den internationale scene. Jeg er stolt af i dag også at kunne erindre om, at dette land, Danmark, er større end målt i antal kvadratkilometer og målt i antal indbyggere, hvis vi vil det, og hvis vi tør det.

Jeg er stolt af, at vores stemme blev hørt, når det gælder menneskerettigheder, når det gælder Kina. Og her er jeg særlig glad for, at vi var mange bag det, at vi på tværs i Folketinget stod sammen om denne stemme. For det var jo ikke os, der forlod kursen; det var andre i Europa, der gjorde det.

Og jeg er overbevist om, at Danmarks stemme, når det gælder menneskerettigheder, også i forhold til Kina, Burma og de andre, respekteres. Det kan godt være, at der er lidt problemer på kort sigt, hvad erhverv og økonomi angår, men jeg kan forsikre her som tidligere, at det på lidt længere sigt vil blive en umådeligt stor fordel for Danmark, også når det gælder denne økonomiske beregning.

Tænk blot på Sydafrika; dengang vi var de første, dengang mange sagde: Det kan ikke lade sig gøre, det duer ikke, I er alene og isolerede. Vi husker det jo alle, os, der kan erindre det. I dag står vi sammen om det. I dag regner Sydafrika os blandt sine aller, aller bedste og egentlige venner.

Danmark har en anden vigtig stemme. Det bløde land med den hårde valuta, har jeg kaldt det. Et foregangsland kan vi blive igen, hvis vi ønsker det, og det har vi besluttet os for.

Danmark har påtaget sig store ambitioner, også i forhold til Østersøområdet, i forhold til de nye demokratier i Østeuropa, ikke mindst de tre baltiske lande. Vi har tænkt os fuldt og helt at være der, synligt og konkret, og vi kan gøre det bedre end før, fordi Danmark er i fremgang.

Dette år, 1997, bliver et fornemt år også internationalt for os. Det startede med en ny historisk aftale i Paris mellem NATO og Rusland. Det fortsætter i Madrid om kort tid, i juli måned med en udvidelsesrunde, den første, for nye NATO-lande mod øst.

Det er i fuldt sving i Østersøen, hvor Danmark sammen med de andre nordiske lande har taget fat på et fremtidsrettet, omfattende samarbejde mellem de nordiske lande, med Rusland omkring Sankt Petersborg-regionen, med de tre baltiske lande, med Polen og med Tyskland.

Og vort formandskab i OSCE har jo fået en ny bærekraft med den nye NATO-Ruslandsaftale.

Og endelig giver vores forhandlinger i EU, vores nye samarbejdspartnere i EU, os håb om en fremadrettet Europatraktat, sådan som vi diskuterede den for ganske få timer siden.

Danmark er i fremgang. Danmark må fastholde den linje, vi har fastlagt, fordi vi føler, det er det vigtigste at sikre, at alle kan komme med. Vi er overbevist om, at det er det vigtigste at fastholde økonomien på sporet. Fordi vi kan mærke med os selv, at beslutsomhed omkring nedbringen af gælden er det fundamentale, så vil vi ikke, og så kan vi ikke love befolkningen store, gyldne skattelettelser. Vi har det dårligt med disse løfter, fordi vi ved med os selv, at det ikke holder. Og vi tror egentlig også, at de to tidligere regeringspartier ved det.

Vi har det dårligt, fordi vi ikke kan se, at dansk politik er tjent med, at de to tidligere regeringspartier udsteder det ene skattelettel-sesløfte efter det andet på snart sagt samtlige eksisterende skatteindtægtskilder. Jeg spørger stiltørdigt: Hvor skal de penge komme fra, hvis man samtidig vil alt det andet?

For det hører jeg jo også man vil. Jeg troede ikke mine egne ører forleden, da jeg sad og lyttede lidt til boligjerdebatten og skattespørgsmålet, så jeg fik en udskrift og læste efter – jeg mener, man kan jo høre forkert ind imellem – og dér stod det sandelig på tryk: de to tidligere regeringspartier, ikke mindst den politiske ordfører for det, der er størst af dem for tiden – nej, det var det vist ikke, det var hr. Peter Brixtofte – lovede og lovede og lovede. Tænk, det var en af de få dage, hvor jeg blev deprimeret.

Hvordan kan man stå her på Folketingets talerstol som ordfører for det, man kalder et ansvarligt parti – der gerne, frygtelig gerne vil i regering, det ved jeg godt, men alligevel – og love skattelettelse på skattelettelse til et samlet omfang af 50–55 mia. kr. og samtidig sige: I